

Magandalık Diploması

– Mesut Kaymakçı · 22 Ağustos 2010

Gün geçmiyor ki bir düğünde, bir dernek festivalinde ya da herhangi bir sosyal etkinlikte silah atılıyor olmasın. Her türlü sevincimizi silahla kutlar olduk. Bu silahların çıkardığı gürültüden bahsetmeyeceğim; çünkü büyük zararların daha önce konuşmak zorundayız. Silah zaten ne için yapıldığı ortada. Fakat bugün silahlar tamamen yetişkin oyuncağı olmuş durumda. Bizler ulus olarak çok duygusal toplum olduğumuzdan duygularımız bir anda çağlayanlar gibi coşabiliyor, bir anda saman alevi gibi yanıp sönebiliyoruz. Bir türlü dengeyi tutturamadığımız ortada. Beğendiğimiz futbol takımı yeniyor silah atıyoruz, milli takım yeniyor silah atıyoruz, çocuğumuz sünnet oluyor silah atıyoruz, düğün oluyor yine aynı dernek oluyor yine aynı. Düğünlerde, derneklerde ya da galibiyet kutlamalarında bir anda coşuyoruz. Başlıyoruz sağa sola ateş etmeye. Bence magandalık bir meslek değildir ya da bir kişiye ait bir özellik de değildir. Bu bence zaman zaman insanın kendini kaybetmesi ile ilgili bir ruh halidir. Bu bir anlık magandalık bir ya da birkaç kişinin hayatına mal olabiliyor. Aynı zamanda bir anlık magandalık yapan uslu başlı bir insan ömür boyu bu hatasının cezasını çekebiliyor. Dikkat ediyorum en akli başında insanlar bile toplum içerisinde -o kalabalıkta- silah atabiliyor. Dahası hiç kimse de buna itiraz etmiyor. Duyarsızlık karakterimiz olmuş sanki. Ayrıca yaşanan tecrübeler de ortadadır. Türkiye'de her yıl şu kadar insan bu tip kurşunlardan ölüyor yaralanıyor. Bu ölen insanlar belki de düğüne eğlenmeye geldi, tebrik amacıyla geldi ama bedelini canıyla ödedi. Hatta bazen öldürülen damat ve gelin haberleri de geliyor. Ne kadar dramatik bir durum! Tam mutluluğun kapısındaiken tam hayatının en güzel anında iken eşini bir hiç uğruna kaybetmek... İnsan düşündükçe ürperiyor. Şimdi, burada şöyle söylenebilir: "Onlar dikkatli değiller, bizler silah kullanmayı çok iyi biliyoruz." Zaten bizi kandıran bizi susturan bizi çaresizleştiren de bu düşünce. Çünkü bu cümleyi herkes söyleyebiliyor artık. Ben silah kullanmayı biliyorum diyebiliyor ki bilmesi yeterli değil. Çünkü bilen insanlar da hata yapabilir. Çok mu gerekli toplum içinde silah atmak, onların hayatını rizike etmek çok mu gerekli? Bakıyorum bazen babası eline bir silah almış oğlu da ona özenmiş o da elinde oyuncak tabanca ile atış yapıyor. Şimdi bu çocuğa kimse dur diyebilir mi? Yanlışsa zaten babası yapıyor. Örnek olma noktasında bu çocuk büyünce o da eline silah alacak o da atacak. Dolayısıyla gereksiz ölümler halkası devam edecek. Ben silah gereksizdir demiyorum ama kullanma yeri ve işlevi vardır. Toplum içinde silah atmak, onların hayatını rizike etmek en azından onların korkmalarına sebep olmak, küçük çocukların minicik yüreklerini hoplatmak yerine boş bir alana gidilip atış talimi yapılabilir. Bu boşa atılan kurşunların paralarıyla birçok fakir çocuğun defteri, kalemi ya da eğitim masrafları karşılanabilir. Toplumda ihtiyaç sahibi insanlar tespit edilerek onların sevinmeleri sağlanabilir. Yani kurşunu boşa atıp bir anlık zevk yerine fakir insanların ihtiyacını karşılayarak onların gözlerindeki ışıltıyı seyretmekle de mutlu olabiliriz. Tabii ki her insanın hoşlandığı mutlu olduğu şey farklıdır. Zevkler ve renkler tartışılmaz(mış). Sözümü Mevlana Celaleddin-i Ruminin bir sözü ile bitiriyorum. İsa'nın eşeğinden şeker esirgenmez ama eşek yaratılışı bakımından otu beğenir.

Mesut KAYMAKÇI

Eğitimci - Yazar